

A parábola da langosta do profeta Xoel

O dano descrito pola acción das langostas, refírese aos grandes males resultantes da guerra con nacións estranxeiras e non a lexións de demos. É unha mentira sen precedentes dicir que cada tipo de saltamontes representa a lexións de demos, que actúan sobre a vida dos homes.

A parábola da langosta do profeta Xoel

Introdución

É absurdo a cantidade de sermóns, artigos, libros e exposicións que describen a visión das langostas, anunciadas polo profeta Xoel, como lexións de demos que atacan contra o patrimonio de crentes que non son diezmos.

Unha simple busca en Internet devolve infinidade de artigos e libros [1] onde se indica categóricamente que as langostas son lexións de demos que actúan directamente sobre os bens das persoas, destruindo casas, coches, roupa, ultramarinos, salarios, etc. Que estes demos causen desastres en coches, avións, afunden barcos, derruben edificios, matan persoas, destrúen nacións, familias, igrexas, vodas e casas.

É certo, que representa a parábola das langostas anunciada por Xoel? Son demos os saltóns?

A parábola

“O que quedou da eiruga, a langosta comérona, o que quedou da langosta, a langosta comérona e o que quedou da langosta, comeuno o pulgón”. (Xoel 1: 4)

Antes de analizar o texto, quero tranquilizar ao lector de que as figuras da lagarta, o saltamontes, o saltón e o pulgón, que compoñen a parábola do profeta Xoel, non son demos. Calquera enfoque, neste sentido, pretende enganar aos incautos facendo do profano e do neófito unha presa fácil para homes sen escrúpulos ou, cando menos, ignorantes da verdade bíblica.

A parábola que anunciou o profeta Xoel tiña un público específico: os xudeus, antes da dispersión. Cando Xoel anuncia a mensaxe de Deus aos anciáns e habitantes da terra, non apuntaba á humanidade, coma se falase do planeta terra, antes, a mensaxe estaba dirixida aos líderes xudeus e aos habitantes da terra de Canaán, é dicir, os xudeus. (Xoel 1: 2)

Ampliar o alcance da profecía, falar cos xentís ou incluso falar cos membros da Igrexa de Cristo, é torcer a mensaxe do profeta Xoel, porque o público obxectivo da mensaxe son os israelitas, como se pode ver na última frase. do verso: ‘... ou, nos días dos teus pais’, un xeito de referirse ás xeracións anteriores dos fillos de Israel.

“Escoitade isto, anciáns e escoitade, todos os habitantes da terra: aconteceu isto nos seus días ou nos seus pais?”
(Xoel 1: 2)

Os israelitas deberían transmitir a mensaxe do profeta Xoel, sobre as langostas, aos seus fillos e aos nenos aos seus fillos, para que a mensaxe chegase ás xeracións futuras. (Xoel 1: 3)

E cales son as langostas da parábola? A resposta atópase no verso 6: unha poderosa e numerosa nación estranxeira.

“Porque unha nación poderosa sen número levantouse contra a miña terra; os seus dentes son dentes de león e teñen as mandíbulas dun vello león “. (Xoel 1: 6)

O profeta Xeremías tamén aludiu á invasión estranxeira, usando outras figuras:

“Porque te vou visitar con catro tipos de males, di o Señor: cunha espada para matar e con cans, para arrastralos, con paxaros do ceo e con animais da terra, para devoralos e destruílos”. (Xer 15: 3)

A invasión de nacións estranxeiras xa foi predita polo profeta Moisés:

“O SEÑOR levantará contra ti unha nación de lonxe, desde o cabo da terra, que voa coma unha aguia, unha nación cuxa lingua non entenderás; Nación de rostro feroz, que non respectará a cara do vello, nin compadecerá ao mozo; E comerá o froito dos teus animais e o froito da túa terra, ata que sexas destruído; e non che deixará gran, mosto, nin aceite, nin as crías das túas vacas nin das túas ovellas ata que te consuma “. (Deut 28: 49-51)

O profeta Xoel fai a mesma predición, con todo, compón unha parábola para facilitar o anuncio de acontecementos futuros, desde pais ata fillos. Como alguén podería esquecer unha parábola que inclúe saltóns, que devoran todo o que teñen diante?

A invasión caldeira compárase coa destrución causada polas langostas, xa que invadirían as cidades de Israel, que se parecían ao Edén, das que, despois da invasión babilónica, só quedaría a desolación.

“Día de tebras e tebras; día de nubes e densa escuridade, como a mañá espallada polas montañas; xente xenial e poderosa, que nunca houbo, desde tempos remotos, nin despois deles durante os próximos anos, de xeración en

xeración. Ante el consume un lume e detrás unha chama ardente; a terra diante del é coma o xardín do Edén, pero detrás del un deserto desolado; si, nada se lle escapará “. (Xoel 2: 2-3

A parábola das langostas serviu para ilustrar o predito por Moisés, porque a nación que invadiría Israel devoraría todo o que producían os animais e o campo. Non habería descendencia de grans, mostos, aceites nin animais, debido á invasión estranxeira.

A vide e a figueira son figuras que fan referencia ás dúas casas dos fillos de Xacob: Xudá e Israel, de xeito que a profecía e a parábola representan, única e exclusivamente, aos fillos de Israel. Poñer aos homes, ou aos xentís ou á igrexa, como obxectos da acción das langostas, é unha fantasía da cabeza dunha persoa mal informada.

Os profetas Isaías e Xeremías compararon as nacións estrañas coas bestas salvaxes do campo, no canto de usar a figura das langostas:

“Ti, todos os animais do campo, todos os animais do bosque, veñen comer” (Is 56: 9);

“Polo tanto, un león do bosque golpeounos, un lobo dos desertos asolaráos; un leopardo vixía as súas cidades; quen saia delas será destruído; porque as súas transgresións aumentan, as súas apostasías multiplicáronse “. (Xer 5: 6)

O dano descrito pola acción das langostas, refírese aos grandes males resultantes da guerra con nacións estranxeiras e non a lexións de demos. É unha mentira sen precedentes dicir que cada tipo de saltamontes representa a lexións de demos, que actúan sobre a vida dos homes.

Calquera que diga que o saltón é unha especie de lexión de demos, que actúa na vida dos que non obedecen a Deus, é mentireiro.

Deus maldixó a terra por mor da desobediencia de Adán e, finalmente, determinou que o home comería a suor na cara (Xen. 3: 17-19). Esa determinación divina recae no xusto e no inxusto! Outra maldición que caeu sobre a humanidade, xudeus e xentís, foi a morte, pola que todos os homes están alienados da gloria de Deus.

Pero, a pesar da maldición resultante da ofensa de Adán, a sorte está no colo de todos os seus descendentes, sen distinción de xustos e inxustos “porque o tempo e o azar afectan a todos, indistintamente” (Prov 9:11). Todo o que traballa nesta vida ten dereito a comer, porque a lei da sementeira é a mesma para todos: xusta e inxusta.

Dicir que a langosta cortadora actúa sobre a vida dos infieis é unha falacia. Dicir que parte do que un infiel gaña coa súa obra pertence aos demos é escabroso, porque a terra e a súa plenitude pertencen ao Señor.

Usando Isaías 55, verso 2, para falar de finanzas, testemuña contra a verdade das Escrituras. Cando Isaías pregunta á xente sobre o gasto do que gañou co traballo en pan que non era, non falaba de cigarros, bebidas, entretemento, medicamentos, etc. Deus reprendía á xente que gastase o que adquiriu en sacrificios, ofrendas que non agradaban a Deus (Isa 1: 11-12; Isa 66: 3).

O que a Deus lle gusta e que realmente satisfai ao home é que escoitará a palabra de Deus porque, “obedecer é mellor que sacrificarse”. (1 Sam 15:22) Pero os fillos de Israel recibiron sacrificios, é dicir, gastaron o froito do traballo no que non puideron satisfacer.

“Pero Samuel dixo:” ¿Ten moito gusto o Señor en holocaustos e sacrificios, como en obedecer a palabra do Señor? Velaí é mellor obedecer que sacrificar; e servíndoo mellor que a graxa das ovellas “. (1 Sam 15:22)

É absurdo dicir que a langosta destrutiva refírese a

calamidades naturais, desastres, mal tempo, etc., pero aplicar Xoán 10, verso 10, no que o ladrón veu, se non para matar, roubar e destruír, como a acción do demo. , é mala lectura con motivos posteriores. Dicir que a lexión de demos, que representa a langosta destrutiva, son asasinos que fan o que di Xoán 10, verso 10; é nefasto.

O ladrón que Xesús dixo que veu matar, roubar e destruír non se refire ao demo, senón aos líderes de Israel, que acudiron diante del. Os líderes de Israel eran ladróns e ladróns, porque actuaron antes de que chegase Xesús por mor do que os profetas predixeron:

“¿É esta casa, que se chama co meu nome, unha cova de ladróns nos teus ollos? Velaquí, eu mesmo vin isto, di o SEÑOR “. (Xer 7:11);

“Todos os que viñeron antes que min son ladróns e ladróns; pero as ovellas non as escoitaron. “ (Xoán 10: 8);

“O ladrón só vén roubar, matar e destruír; Vin para que teñan vida e a teñan en abundancia “. (Xoán 10:10);

“E díxolles: Está escrito: A miña casa chamarase casa de oración; pero fíxelo un cueiro de ladróns”. (Mt 21:13)

A conclusión dos falantes que usan a parábola das langostas é aínda máis estraña cando propón un xeito de superar as langostas: iser un tither!

Mentres que as langostas representaban á nación caldeña, que invadiu Xerusalén no 586 a.C., cando Nabucodonosor II – emperador babilónico – invadiu o Reino de Xudá, destruíndo tanto a cidade de Xerusalén como o templo e deportando aos xudeus a Mesopotamia , como superar estas “langostas”, se os caldeos están extinguidos?

Ademais de dicir que as langostas da parábola de Xoel son varios tipos de demos, moitos falantes din que o único xeito

de vencelos é mediante a fidelidade nos décimos e as ofrendas.
¡A mentira!

Os fillos de Israel sufriron a invasión de nacións estranxeiras porque non descansaron a terra, segundo a palabra do Señor, e non porque non fosen diezmos, como lemos:

“E espaxeareite entre as nacións e arrincarei a espada; a túa terra quedará desolada e as túas cidades quedarán desertas. Entón a terra gozará dos seus sábados durante todos os días da súa desolación e estarás na terra dos teus inimigos; entón a terra descansará e xogará os seus sábados. Descansará todos os días de desolación, porque non descansou nos teus sábados cando estaba habitable nel” (Lev 26:33 -35).

Por mor de non ter descansado a terra, Deus estableceu as 70 semanas de Daniel, como se recolle no Libro das Crónicas:

“Para que a palabra de Xehová se cumpra por boca de Xeremías, ata que a terra se complace cos seus sábados; descansaron todos os días de desolación, ata que se cumpriron os setenta anos “. (2 Cr 36:21).

A queixa de Malaquías sobre levar todos os décimos ao tesouro é moito despois da deportación babilónica (Mal 3:10). O profeta Malaquías era contemporáneo de Esdras e Nehemías, no período posterior ao exilio, cando xa se reconstruíron as murallas de Xerusalén, arredor do 445 a.C.

A Biblia está clara:

“Como un paxaro vaga, como unha andoriña voa, así a maldición sen causa non chegará”. (Pr 26: 2)

¿A maldición caeu sobre os fillos de Israel pola acción dos demos? Non! Os demos son malditos pola natureza, pero non son a causa das maldicións da humanidade. A causa da maldición que sufriu os fillos de Israel foi a desobediencia aos preceptos

de Deus, pronunciados por Moisés. A invasión babilónica só se produciu pola desobediencia de Israel e non pola acción dos demos.

Para os fillos de Israel, Deus propuxo bendicións e maldicións e o lema para recibilas era, respectivamente, obediencia e desobediencia. A causa da maldición foi a desobediencia, porque sen unha maldición non haberá maldición.

E quen instituíu a maldición? ¡Deus mesmo!

“Non obstante, será que se non escoitas a voz do Señor, o teu Deus, para non ter coidado de cumprir todos os seus mandamentos e os seus estatutos, que hoxe che mando, entón todas estas maldicións virán sobre ti e te alcanzarán: Maldito na cidade e maldito no país. Maldita sexa a túa cesta e a túa amasadora. Maldito o froito do teu ventre e o da túa terra e a descendencia das túas vacas e das túas ovellas. Maldito estarás cando entras e maldito serás cando saias. O Señor enviarache unha maldición; confusión e derrota en todo o que pon a man; ata que sexa destruído e ata que perda de súpeto por mor da maldade das túas obras polas que me deixaches. “ (Deut 28: 15-20)

É certo que, sen causa, non hai maldición.

A contribución económica a unha determinada institución non libera a ninguén de demos, maldicións, malos ollos, etc. Estas mensaxes son enganosas para relacionar as sinxelas. Non será penalizado porque non ten coñecemento:

“Os avisados □□ven o mal e escóndense; pero os simples pasan e sofren a pena “. (Pr 27:12)

Reivindicar a ignorancia ante Deus non libera a ninguén das consecuencias. De aí a necesidade de que o home estea atento á voz de Deus.

Pero hai algúns que escoitan a palabra de Deus, pero deciden

camiñar segundo o que propón o seu falso corazón, pensando que terán paz. Gran engano, porque a bendición do Señor é para quen escoita a súa palabra.

“E pode ocorrer que, cando alguén escoite as palabras desta maldición, se bendiga no seu corazón dicindo: Terei paz, aínda que camiñe segundo a opinión do meu corazón; para engadir á sede, á bebida ”. (Deut 29:19)

A lección que o crente en Cristo Xesús extrae do anunciado na parábola das langostas é expresada polo apóstolo Paulo aos corintios:

“E estas cousas fixéronnos en figura, para que non cobizemos cousas malas como fixeron”. (1 Cor 10: 6).

Para os que cren que Xesús é o Cristo, xa non hai condena, e o que lemos dos fillos de Israel é para que non cometamos os mesmos erros. Se non hai condena por alguén que é unha nova criatura, é certo que está escondido con Cristo en Deus, polo tanto, non ten que ter medo de demos, maldicións, etc.

Quen está en Cristo o malo non toca, porque está escondido con Cristo, en Deus:

“Sabemos que todo o que nace de Deus non peca; pero o que se xera de Deus mantense e o malvado non o toca. “ (1 Xoán 5:18);

“Porque xa estás morto e a túa vida está oculta con Cristo, en Deus”. (Col 3: 3)

Todos os crentes en Cristo foron bendicidos con todas as bendicións espirituais en Cristo Xesús (Ef. 1: 3), polo que non hai que temer a acción dos demos.

A única maldición que pode chegar a un crente é deixarse enganar por homes que, con astucia, se enganan a si mesmos, afastándose da verdade do evanxeo (Ef 4:14; 2 Pet 2: 20-21), polo tanto, en relación a todas as cousas, é máis que un

gañador e ningunha criatura pode separalo do amor de Deus, que está en Cristo.

“Pero en todas estas cousas somos máis que gañadores por parte de quen nos amou. Porque estou seguro de que nin a morte, nin a vida, nin os anxos, nin os principados, nin os poderes, nin o presente, nin o futuro, nin a altura, nin a profundidade, nin ningunha outra criatura poden separarnos do amor de Deus, que está en Cristo Xesús, noso Señor” (Rom. 8: 37-39)